

دنبالہ ژرفی بر تائو ته چینگ

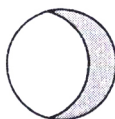
هو آ هو چینگ

(سوتره آموزش فوہنگ نایافتگان)

آموزہ های گمنام لائو تزو

مترجم

محمد رضا چنگیز

نستیم ماہر بیس

درازی در خلوت زیسته باشد^۲..

سنت دومی هم هست که می‌گوید او بیش از یک نوشته دارد: هوآ هو چینگ. کسانی که این داستان را باور دارند هوآ هو چینگ را نوشته دل‌انگیزی می‌دانند که از آن بوی خوش تائو ته چینگ به مشام می‌رسد. شگفت است که در این سنت نیز چند رونوشت از داستان نگارش هوآ هو چینگ وجود دارد^۳. مردمی‌ترین داستان می‌گوید پس از آن که لائو تزو کار نگارش تائو ته چینگ را به پایان برد سوار بر گاو میشی راهی باختر شد و نه تنها در آن جا نمرد بل که بودا شد.

یک

رونید سراسری سنتی چینی می‌گوید که تائو ته چینگ (دائو دِ جینگ) تنها نگاشته پیر چینی، لائو تزو (لائو‌زوی، لائو زه) است. چند داستان، یا چند رونوشت از یک داستان، هستند که چگونگی نوشته شدن تائو ته چینگ را باز می‌گویند. داستانی هست که گویا از همه آن‌ها مردم پسندتر است:

«به خلاف کنفوسیوس که از این دربار به آن دربار می‌رفت و (امیران فنودال) را به اصلاحات سیاسی فرا می‌خواند، لائو زه خوش داشت در گمنامی کار کند و به دائو جهان بپردازد. گویا در یک دوره قابل ملاحظه ئی در همان منصب بایگانی در لو ماند. نخست فقط استعفا خواست، لیکن از بالا گرفتن تفرقه و آشوب هراسان شد و به زودی ترک دیار کرد. بنا بر سنت، او را در مرز نگاه داشتند و از او خواستند فلسفه‌اش را بنویسد. می‌گویند یک‌چند آنجا ماند تا این کار به انجام رسید و تعلیم‌هایش را در دو قسمت دائو و ده نوشت که روی هم پنج هزار کلمه شد. سپس ناپدید شد و دیگر چیزی از او نمی‌دانیم. اگرچه گمان می‌کنند که سالیان

۲. برای آگاهی بیش‌تر بنگرید به تاریخ فلسفه چین، ص ۱۰۹.

۳. لطفاً بنگرید به تاریخ فلسفه چین، ص ۱۰۹. این نظریه، به نظریه هوآ هو (huahu) نامبردار است. لطفاً برای آگاهی بیش‌تر بنگرید به: *The Buddhist Conquest of China: The Spread And Adaptation of Buddhism In Early Medieval China*، ص ۲۹۳-۲۹۰. باری، همان‌گونه که در آن نوشته هم آمده است برخی او را مانی می‌دانند نه بودا (ص ۲۹۸). هوآ - چینگ نی (۱۹۹۵) یکی از مترجمان هوآ هو چینگ او را مانی می‌داند نه بودا (که هر آینه، با رویدادش به زندگانی مانی [۲۷۴-۲۱۶ ترسالی]، نگارش آن به پس از زادن مسیح باز می‌گردد).

فغفوران چین هر از چندگاهی نشست‌هایی میان بودایی‌ها و تائویی‌ها برپا و برندگان را از پاداشی سیاسی برخوردار می‌کردند. برخی ادعا می‌کنند که تائویی‌ها هوآ هو چینگ را برای پشتیبانی از داستان بودا شدن لائو تزو بر ساختند. از این رو، آنان آیین بودا را شاخه‌ای نورسته از آیین تائو می‌دانند (ولش، ۱۹۵۷، ص ۱۵۲؛ استریک من، ۱۳۸۴، ص ۱۳۹). در سال ۷۰۵، هونگ‌زونگ^۴ چهارمین فغفور سلسله تانگ گسترش دادن آن را بازداشت (وینشتین، ۱۹۸۷، صص ۴۸-۴۷). شون تی^۵، فغفور سلسله یوان، در سده سیزدهم، به خاطر رشک و خشک اندیشی سران دینی قبیله‌اش، دستور داد تا آن را بسوزانند (نی، ۱۹۹۵، ص ۱۰۵). همان‌گونه که هوآ - چینگ نی و برابیان والکر گفته‌اند هوآ هو چینگ سینه‌به‌سینه انتقال یافت تا به دست ما رسید.

4. Zhongzong

5. Shuen Ti

از این رو، دانش‌ورانی باور دارند که هوآ هو چینگ نوشته‌ای برساخته است زیرا هیچ بازبُردی تاریخی تا آغاز سده چهارم ترسایی از آن در دست نیست^۶. گفته می‌شود که شاید وانگ فوی^۷ تائویی آن را نزدیک به سال ۳۰۰ ترسایی به پایان رسانده باشد (کمجاتی، ۲۰۰۸؛ استریک من، ۱۳۸۴، ص ۱۴۱). ادعا شده است که دو رونویس بی‌ربط از آن هست، یکی از سنتی زبانی^۸، و دیگری بخشی از یک دست‌نوشته در غاری در چین. هوآ هو چینگ سوتره کیش‌گردانی یا آموزش بی‌ادبان و فرهنگ نایافتگان^۹ است.

۶. جعلی، نقلی.

7. Wang Fu

۸. رونوشت یادشده همانی که استاد هوآ - چینگ نی آن را گزارش کرده است.

۹. barbarian: «... دین بودایی دینی بربری و بی‌فرهنگ است...». برای آگاهی بیش‌تر بنگرید به تاریخ اندیشه در چین، ص ۲۲۱.